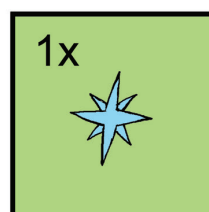
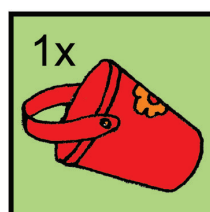
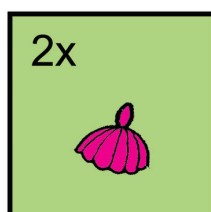
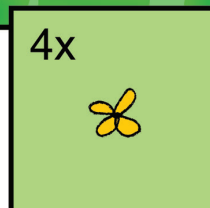
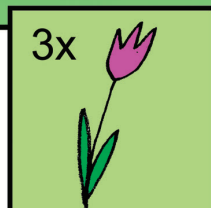

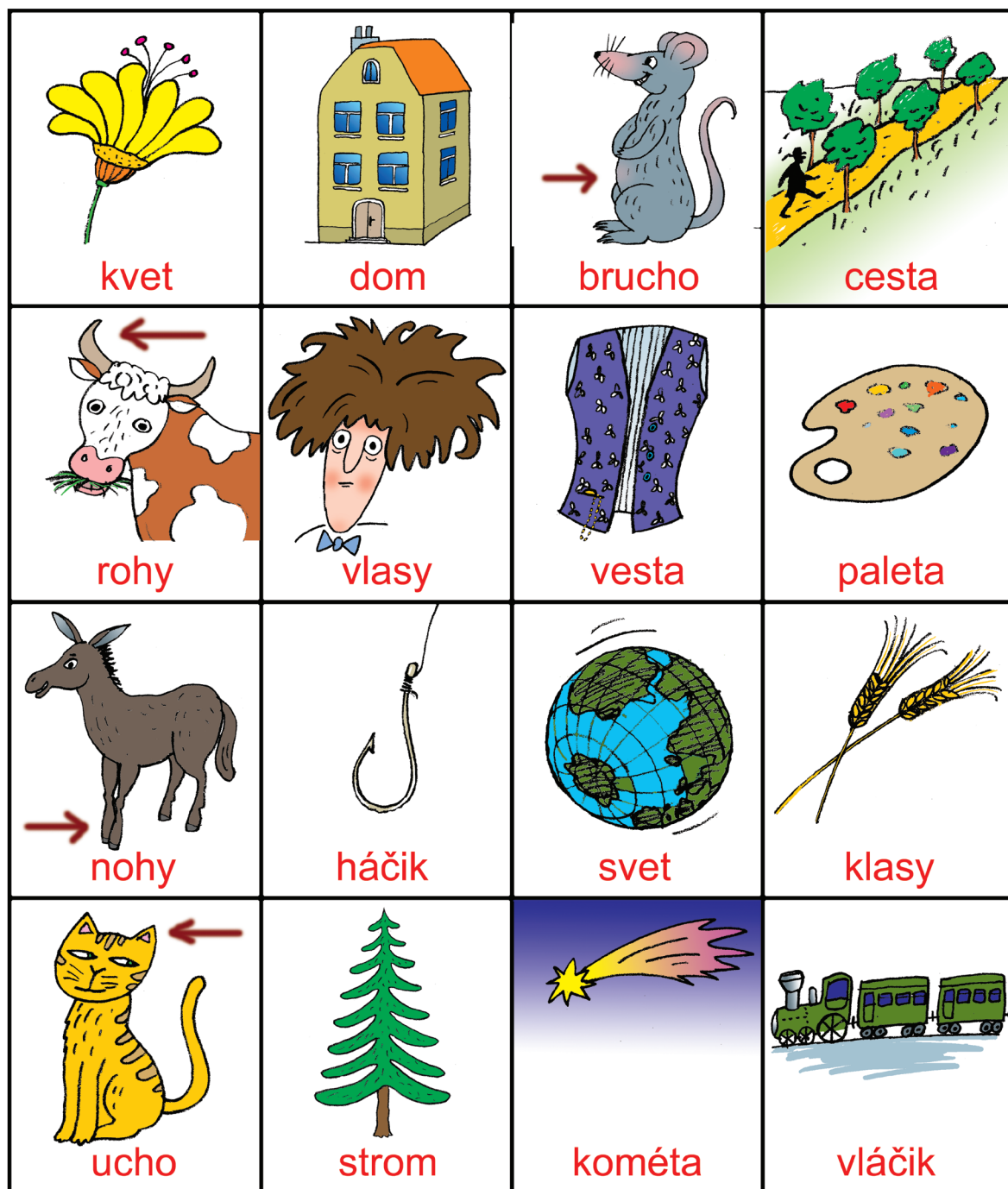
Keď svietili lampáše, bolo hneď veselšie. Pastelky a medvedík pookriali, Brunovi to bolo jedno. Koniec koncov, tmu má rád. Ale mal radosť, že sa kamaráti už neboja a že už nikto neplače. A aby mali všetci ešte väčšiu radosť, priniesol obrázok a karty: „Budeme hľadať, čo všetko je namaľované na obrázku.“

Figúra a pozadie, zrakové rozlišovanie, matematické predstavy. Dieťa necháme na veľkom obrázku vyhľadávať počet predmetov nakreslených na spodných obrázkoch.

Pri hre všetci zabudli na to, že je noc a všade naokolo je tma. Dokonca ani chlad im neprekážal. Len Boženka sa pošťožovala: „Cítim, že mi je chladno na nôžky.“ „Je ti chladno na nôžky, musíš nosiť ponožky,“ pustil sa do reči Bruno. Paľko sa začal smiať: „Na nôžky - ponožky, zuby - duby, chi-chi.“ Netrvalo dlho a každý vymyslel nejaký rým.

Sluchové vnímanie, rýmy. S dieťaťom obrázky pomenúvame a potom hľadáme dvojice slov, ktoré sa rýmujú.

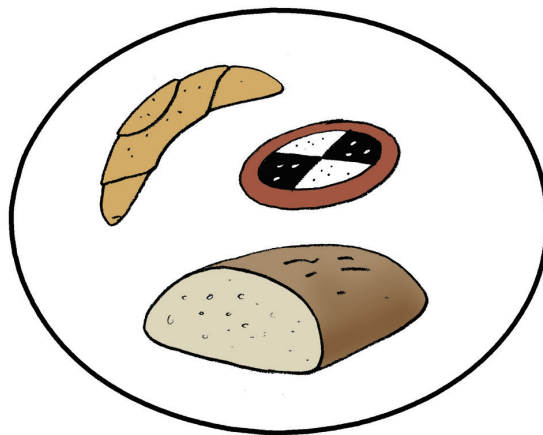
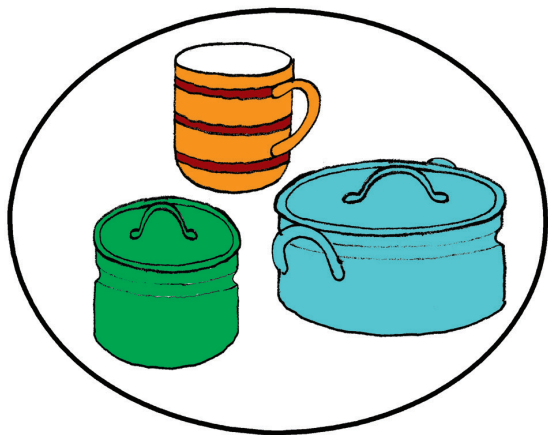
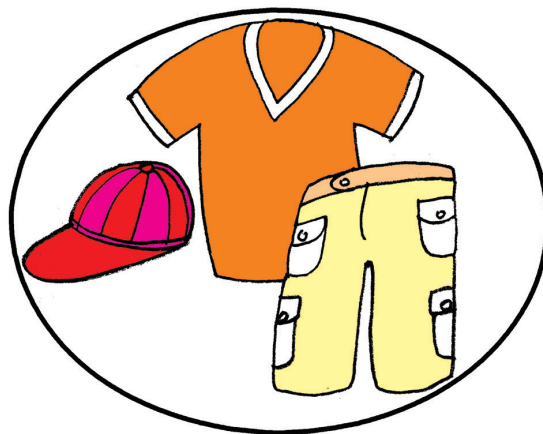
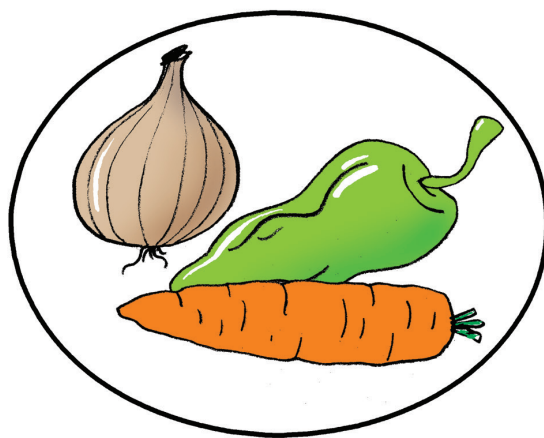
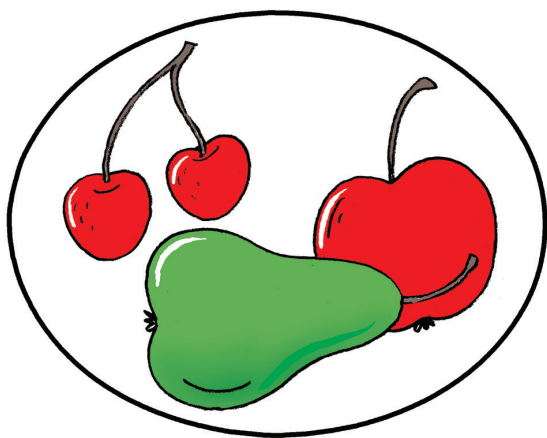
Keď sa najlepšie zabávali, spomenul si medvedík Paľko: „Niekde sú tu aj šmýkačky, pôjdeme sa šmýkať.“ „Teraz v noci?“ nestačila sa čudovať pastelka Maja. „A prečo nie, aspoň nás tam nebude veľa a nikto na nás nestúpi,“ pridal sa k nápadu ísť na šmýkačku Bruno. „Zavolám sobovi Bobovi, je tu v neďalekom obchode a určite by rád išiel s nami.“

Priestorová orientácia, matematické predstavy. S dieťaťom si hovoríme, kto je na šmýkačke prvý, kto posledný, kto predposledný, druhý, v strede. Kto je hneď pred, za a kto je medzi...

S Bobom sa prišla šmýkať aj opica Alica. Podvečer bola v obchode nakupovať a už tam ostala. „Veď viete, zhovorčivá opica Alica,“ začal vysvetľovať Bob, „pri každom sa pristavila, rozprávala, rozprávala a zrazu sme zatvárali. Alica mi prišla pomôcť upratať rozhádzaný tovar, ale keďže toľko rozprávala, nemala čas pracovať, takže do práce sme sa mohli pustiť až po zatvorení obchodu.“

Reč, nadradené pojmy. S dieťaťom pomenúvame jednotlivé predmety v skupine, potom sa pýtame: „Ako pomenujeme veci v rámečku jedným alebo dvoma slovami? Ako hovoríme všetkým veciam v rámečku? Čo ešte patrí do tejto skupiny?“

Opica Alica ochotne začala rozprávať: „Ani by ste neverili, čo všetko ľudia v obchode rozhádzajú a pomiešajú. Toľko vecí potom nie je na svojom mieste a musia sa upratať. Pokým som našla všetko, čo k sebe patrí, dalo mi to veľa práce.“ „A tých rečí, čo sme si museli vypočuť...“ doplnil Bob. „Som rád, že sme mohli prísť sem za vami.“

Reč. Dieťa spája (napr. čiarou) vždy dva predmety, ktoré k sebe patria. Rozprávame sa, prečo k sebe patria, aká je ich funkcia, čo by sa stalo, keby jeden z nich chýbal.

